

A explodat o dinamită a teatrului românesc, Claudia MOTEA

Aseară (28 noiembrie 2023), la *Sala Atelier a Teatrului Mic din București*, Dumnezeu a înlemnit audiența, nu se mai auzea niciun scârțâit de scaune, niciun șușotit, niciun foșnet de pungi. Toți spectatorii fuseseră teleportați în înaltele sfere divine create de magica atmosferă a discuțiilor dintre Constantin BRÂNCUȘI, de pe ecran (interpretat, ca voce, de Marius BODOCHI) și cele nouă muze ale marelui sculptor (Margit Pogany, Maria Tănase, Eileen Lane, Peggy Guggenheim, Madame Leonie Ricou, Maria Bonaparte, Cella Delavrancea, Baroneasa Renee Irana Frachon și Milița Petrașcu), interpretate magistral, pe viu, de Claudia MOTEA, apărută dintr-un noian de pânze albe aruncate în mijlocul scenei, unde stătuse ghemuită poate chiar o jumătate de oră, până au intrat și s-au așezat spectatorii. Minunată idee regizorală!

Miracolul creației îi cuprinsese și pe spectatori, care în timpul spectacolului nu au îndrăzint „*să strice corola de minuni a lumii*”, iar la sfârșit, după aplauzele descătușate de data aceasta, să pară buimăciți de nedumerirea că așa ceva mai este posibil azi, în avalanșa derizoriului pe care îl trăim.

După o asemenea realizare, gândurile spre divinitate sunt multiple, dar mai adaug eu unul, și anume, coexistența *Marii Expoziții Brâncuși prilejuite de Zilele Capitalei Culturale Europene de la Timișoara* și punerea în scenă a acestei minunate realizări teatrale, pe aceeași temă, cele două evenimente având origini cu totul diferite.

Dacă despre cele legate de expoziție nu pot da detalii, despre piesa Claudiei MOTEA pot, pentru că am participat la această istorie, care începe de prin anul 2015. Atunci, în cadrul Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România (UZPR) se înființau Revista „*Cronica Timpului*” și Teatrul „*NostruM*”, ambele ctitorite de regretatul Doru Dinu GLĂVAN, fostul președinte al uniunii, pentru a întări ideea că jurnaliștii au și rol de creatori nu numai de cronicari ai momentului.

Claudia a fost „antrenorul” nostru în ale teatrului, inițiind în tainele acestei arte un grup de jurnaliști, scriitori, ingineri, medici, profesori etc., luându-ne de la a ști cum să stai pe picioare, cum să respiri, continuând cu exercițiile de dicție și așa mai departe, fiind asistată la rândul ei de mentorul său, Alecu CROITORU, Dumnezeu să-l odihnească, sub îndrumarea căruia a pus în scenă o primă piesă pe modelul *dialogului scenă-film*, și anume „*Iubește-mă,... America!*”. Atunci, noi, învățăceii ei, am realizat cu cine avem de a face. Abia întoarsă din Canada, după o experiență de peste zece ani ca emigrantă, ea și-a spus ofurile într-un dialog savuros între ea, de pe scenă, cu ea însăși, în multiplele ipostaze de pe ecran.

Au urmat mai multe spectacole realizate cu reprezentanții Teatrului „NostruM”, printre care și piesa „*Iubirile lui Brâncuși*”, în anul 2016, cu scenariul și regia Claudiei, cu o distribuție numeroasă: Petre Răcănel în rolul marelui artist, Rodica Subțirelu, Mariana Anghel, Elena Armenescu, Geta Heimerl, Silvia Săracu etc. în rolurile celor multe muze. Erau în piesă și niște comentatori, dintre care unul eram eu, fiind în perioada când încă jucam. Din această inițiativă a pornit și s-a cernut actuala magistrală piesă „*Brâncuși, dragostea mea!*”.

Am analizat mult acea perioadă de început a activității din România a Claudiei MOTEA, întâmplările fiind cuprinse în volumele „*Al. G. CROITORU, zis și Mister KEYSTONE*”, autor Călin CĂLIMAN, Editura Betta, 2016, la care împreună cu Claudia am fost redactorii cărții, și „*ZÂNA și VIAȚA*”, autor Nicolae VASILE, Editura Arefeana, 2017. A doua carte menționată îi este dedicată Claudiei și, premoniție, începe chiar cu o întâmplare de pe șantierul construcției Coloanei Infinitului, știindu-se că actrița este originară din acea zona.

Diferența esențială dintre cele două piese, „*Iubește-mă,... America!*” și „*Brâncuși, dragostea mea!*”, realizate în același mod, ca dialog ecran-scenă, constă în mesaj. În prima, mesajul este uman, comun, la ordinea zilei, pe când în a doua, mesajul este divin, este absolut. Brâncuși este undeva acolo sus, muzele sunt pe pământ. În piesă, ecranul este cerul, iar scena este pământul. În volumul „*ZÂNA și VIAȚA*”, spuneam pe undeva că dacă ar fi trait în perioada lui Brâncuși ar fi putut deveni încă o muză adăugată celorlalte din piesă.

Mi-aș permite și o asemănare între Brâncuși și Claudia, amândoi fiind creatori în domeniul lor. Cineva a spus că Brâncuși sculpta ca un zeu, porunca ca un rege și muncea ca un rob. Prin similitudine, Claudia apare ca o zână, poruncește ca un manager și muncește ca o albină. După fiecare spectacol, unde ea este „*one woman show*”, își ia catrafusele și pleacă, pentru că ea nu joacă într-un loc fix anume, pentru că acesta nu există. Ea a jucat la mai toate teatrele din București și din marile orașe din țară, în marile capitale ale lumii, dar nu are un teatru care să fie „acasă”, pentru că Teatrul „NostruM” nu are un sediu.

Regia spectacolului „*Brâncuși, dragostea mea!*” este realizată de Beatrice RANCEA, iar fondul muzical a fost asigurat de Egizia SOARE, la pian.

Acesta-i momentul dinamic al teatrului românesc de anul acesta și este realizat de Claudia noastră, când spun a noastră mă refer la UZPR, Teatrul NostruM și Revista „Cronica Timpului”. Oriunde vedeți un afiș cu „*Brâncuși, dragostea mea!*” mergeți și vedeți acest spectacol că nu veți regreta!

Nicolae VASILE, Director general „Cronica Timpului”